

Senyories, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt sisé, que són les preguntes de control al Consell.

Tindrem, en primer lloc, les preguntes al conseller d'educació. Els he d'anunciar que s'han retirat, mitjançant escrit, tres preguntes, s'han ajornat. Però anem a començar amb la primera pregunta que figura en l'ordre del dia, que és la pregunta que formula la diputada Beatriu Gascó... Beatriz Gascó, del Grup Parlamentari Popular, al conseller d'educació, cultura i esports.

Un segon. Il·lustre diputada, té vosté la paraula.

La senyora Gascó Enríquez:

Gracias, señor presidente.

Buenas tardes, señor Marzà.

Mire, en esta ocasión, le quiero preguntar por las medidas que se han tomado para escolarizar a todos los alumnos del Raval Universitari, de este barrio, a todos los alumnos que se han quedado fuera en la ciudad de Castellón.

Y antes de darle a usted la palabra, me gustaría hacerle una serie de aclaraciones, porque usted nos contestó a mi síndica y a mí, cuando nosotros nos reunimos con las familias del barrio, en un comunicado. Y me gustaría hacerle un par de aclaraciones.

La primera de ellas es que me parece increíble que califique de cinismo el hecho de que nosotras hagamos lo que usted no hizo, que es escuchar a las familias y escuchar sus reivindicaciones. De verdad, que precisamente lo calificara de cinismo, me parece por lo menos una frase poco acertada.

La segunda cuestión es que, que se pongan a hablar o responsabilice de la situación a la planificación urbanística de Castellón también me sorprende, porque es su ciudad, porque es Castellón, porque debería conocerla. Y le voy a poner un ejemplo muy concreto. Si, por ejemplo, en el Grao, que viven 20.000 familias, la planificación es de cuatro colegios de seis líneas y en el Raval Universitari, que viven 5.700 familias, la planificación es de dos colegios de cuatro líneas, no me hable de problemas de planificación. Alguien le está engañando y no le están dando bien los números, pero por ahí no vaya.

Que diga que desde agosto están buscando soluciones y, a día de hoy, los niños de tres años tengan que andar dos kilómetros para ir y dos kilómetros para volver del colegio es una auténtica vergüenza.

Y que saque pecho diciendo que se han terminado los arreglitos, cuando aquí tengo la lista de espera y hay un niño que acaba de entrar saltándose a muchos que estaban por delante de él, yo a eso lo califico de arreglito, señor *conseller*.

Y, precisamente, por el malestar que sienten las familias y ante este último agravio, se han ido otra vez a ampliar la queja que habían puesto ante Síndic de Greuges y se han quedado, una vez más, sorprendidos cuando el *síndic* les ha dicho: «No, no, si lo he admitido a trámite. Si les hemos

pedido la documentación, pero es que no contestan. He tenido que reiterarla.»

Yo entiendo que usted no le quiera contestar al *síndic*. Porque, ¿qué le va a decir? «Mire, es que nos dedicamos a pasear a las familias por todos los despachos de la *conselleria*, pero yo no les recibo.» Esa es la estrategia que usted le tiene que contar al *síndic*. Pero, ¿sabe por qué no lo entiendo, señor Marzà? Que fue usted el que dijo que había que eliminar el distrito único, porque era muy importante el que las familias estuvieran escolarizadas en el barrio.

Muy bien, esta es su oportunidad. Por favor, díganos: ¿qué va a hacer para que todas las familias estén escolarizadas en el barrio?

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies també, senyora diputada.

Pregunta per quina és la política d'escolarització al Raval Universitari, i la contestació molt clara: la mateixa per a la resta del territori. Una planificació amb criteris pedagògics i de qualitat, entre altres, baixant la ràtio perquè puguem atendre millor i una planificació en zones d'escolarització.

A més a més, hem aplicat el decret d'admissió, que és el que es va aprovar, en el qual treballem diferents eixos, entre ells: la igualtat d'oportunitat per a totes les famílies d'accés a les escoles i, també, com no pot ser d'una altra manera, la llibertat de les famílies per a poder escollir. Això que vostés diuen que posaven en qüestió i que enguany s'ha demostrat que és més bé al contrari. Tindrem uns criteris objectius en cas que hi haja més gent que demane una escola que places hi ha, que oferta hi ha i, per tant, que es pugui desempatar davant d'uns criteris objectius, com puguen ser: si n'hi han germans en el centre, si n'hi han famílies..., el domicili proper o no proper i tots els criteris que hi han. Amb una dificultat més al Raval Universitari, i és que no hi ha suficient places escolars per la planificació, no hi ha suficients places escolars per a cobrir totes les necessitats d'escolarització del barri.

I vosté sap per què. Vosté ho sap. (*Algú diu: «No.»*) Passa que té vergonya de no dir-ho. (*Algú diu: «No, no, no, no.»*) Però bé, com vosté ho sap perfectament, ens ho explicarà.

En tot cas, vosté era la que estava a favor del districte únic. I, ara, es preocupa que els xiquets no estiguen al seu barri. Alguna incoherència deu haver amb tanta afirmació que ha fet fins ara. Per tant, eixa és la resposta: la planificació la té

molt clara, la del conjunt del barri, la del conjunt del País Valencià i, en este cas, el Raval Universitari, amb la dificultat que no hi ha suficients places escolars per una planificació la qual vosté podria explicar molt bé. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Per a acabar de formular la pregunta, té vosté la paraula, senyoria.

La senyora Gascó Enríquez:

Gracias, presidente.

Señor *conseller*, incoherencia, ninguna. Claro que nosotros no estábamos a favor de sus políticas. Nosotros estamos a favor de que las familias puedan escoger el centro que quieran, estén en su barrio o no estén en su barrio. Defendemos la libertad, cosa que usted no ha entendido todavía, y por eso defendemos a las familias del Raval. ¿Que en esta ocasión quieren ir a su barrio? Perfecto. Es una cuestión de libertad.

Señor Marzà, usted debería conocer el Raval Universitari. Es una zona excepcional y requiere de una solución excepcional. Usted es el *conseller* y usted tiene que buscar esa solución.

Pero mire, yo ya no sé cómo decirle las cosas, de verdad, porque no es un problema que le plantea el Partido Popular. Es un problema que, por una cuestión de desplazamiento, las familias no han podido venir, pero nos están viendo en directo. Y una de ellas, una madre, me ha pedido que por favor le traslade su punto de vista y ha escrito unos párrafos para que se los lea textualmente. Y dice: «Señor Marzà, me dirijo a usted por esta vía por ser la única forma que tengo, ya que, por mucho que lo hemos intentado, no ha querido recibirnos. Durante estos cuatro meses de lucha, no sabe la de veces que he pensado si en algún momento se habría puesto en nuestra piel y si tendría algún tipo de remordimiento por no habernos ayudado. Soy madre de una niña de tres años y medio y un bebé de diecisiete meses. Todas las mañanas llevo a mi hijo a la guardería del barrio y, después, me desplazo con el coche o con el Tram al colegio asignado, a casi dos kilómetros de mi casa. Después, me cruzo todo Castellón para poder llegar a tiempo a mi puesto de trabajo. Y todo esto, en hora punta. ¿Dónde está la conciliación de la vida laboral y familiar? ¿Por qué tengo que llevar a mi hija a un colegio a dos kilómetros teniendo dos colegios en el barrio a los que podemos ir caminando? ¿Sabe el coste económico añadido que eso nos supone? ¿O realmente piensa que un niño de tres años puede hacer ese recorrido andando un mínimo de dos veces al día?» Esto no lo dice el Partido Popular. Eso lo dice una familia, y le aseguro que no es una familia del PP.

Señor Marzà, yo creo que tengo poco más que añadir. Las cosas están absolutamente claras. Hay soluciones que usted puede aplicar a corto plazo y a medio y largo plazo. De hecho, en su plan de infraestructuras pone que este colegio va a empezar las obras en el primer semestre del 2017.

Ya le digo que vamos a estar muy atentos. Pero, por favor, no me ponga el ventilador. No empiece a criticar la gestión del Partido Popular, porque eso a usted le puede desahogar mucho como persona, pero dice muy poco de usted como *conseller* y les dirá muy poco a las familias que nos están viendo, que lo que quieren es una solución; no que se pase la vida criticando la gestión del Partido Popular.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Senyor conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Efectivament, quan vaig dir que era una actuació de cinisme, em vaig quedar molt curt. Perquè, després del que acaba de fer vosté, de llegir eixa carta, la qual perfectament podria estar dirigida a vosté, queda claríssim que vosté, de cinisme, molt. (*Aplaudiments*)

Mire, vaig a explicar-li-ho. Vaig a explicar-li..., vaig a explicar-li, perquè vosté no pot donar lliçons. No pot donar lliçons ni de pedagogia, ni de gestió, ni de planificació. ¿Sap per què? Perquè del 2007 al 2011 hi havia una regidora d'educació que es deia Beatriz Gascó –supose que vosté la coneix– a l'Ajuntament de Castelló que no va fer res, mentres veia créixer el barri, per a planificar uns metres de sòl educatiu. No va deixar ni un metre. ¿Sap per què? Perquè preferia estar pendent de qui feia els *arreglos* en les escoles. Per casualitat, era una, només una empresa, que es dia Piaf. Crec que els sona a vostés i feia tots els *arreglos* de les escoles, mentre vosté era regidora d'educació.

No només això, sinó que no va modificar el pla d'ordenació urbana i no va pensar que totes eixes famílies, que ara vosté diu que defensa i que va enganyar i ha enganyat diverses vegades, anaven a tindre xiquets, i resulta que havien d'haver escoles i sòl educatiu per a poder construir. Això vosté no ho va pensar.

Però, clar, la vida li va tornar a donar una altra oportunitat. Es va equivocar, no passa res, però li van donar una altra oportunitat, va ser directora general en matèria de planificació, entre altres coses. I, ¿què va fer? ¿Va planificar alguna cosa? Res. No va planificar res. No va tornar a esmenar el seu error. Per tant, ni una lliçó, ni una lliçó de gestió, senyora Beatriz Gascó, i ni una lliçó de cara a les famílies del Raval Universitari, perquè els van enganyar en diverses ocasions. Vostés els van dir que podien construir l'escola allà on ara mateix està, i resulta que no cap, que no cap..., senyora Gascó, que no cap en eixos metres, que no cap l'escola.

I hem anat a buscar solucions, cosa que vostés no han fet. Van prometre, van dir... Van dir que s'anava a fer l'escola, que s'anava a rehabilitar. No tenien ni els plànols, senyora Gascó. No tenien ni els plànols. I no només això, sinó que no cap en

els metres que allí estan i vosté no va fer res per a haver-hi més metres.

Nosaltres sí que ho hem fet. Sí, ho hem fet. Ens hem reunit amb el ministre, amb el ministre del seu partit, i li vam reclamar que ens cedira un espai més d'un solar que té adjacent per a poder fer cabre l'escola allí. I el ministre em va escoltar. Bones paraules, sí; però fets, de moment, ningun. I no ens ha respost. Van vindre fins i tot els tècnics.

Si tinguérem eixe espai, podríem construir l'escola en sòl del Raval Universitari. Eixe sòl que vosté no va decidir planificar i que, curiosament, se va oblidar i, ara, agarra la bandera com si fóra realment la defensora d'eixa gent, quan els va enganyar, no en una, ni en dos, ni en tres ocasions; moltes més, venint ací només per dir això.

Els hem rebut. I tant que els hem rebut. Els ha rebut des del secretari autonòmic al director general, al director territorial, donant-los totes les explicacions, cosa que vostés no feien, ni donaven la cara.

I, ¿sap que li dic? Que tindrà una tercera oportunitat. N'ha tingut dos. Però en té tres. Si vol realment donar solució, pot parlar amb el ministre, que és del seu partit, o qui entre ara mateix i li pregunta i li diu: «Mire, em vaig equivocar. Sí, no vaig planificar sòl en una zona en la qual creixia la població escolar. Sí, sí, creixia la població i no fea res. Bé, em vaig equivocar quan no vaig poder planificar. (Remors) Però sí, resulta que ara hem trobat una solució i la gent que estava treballant ha vist una solució, que n'hi hagen uns metres més per a construir.» Si vol, li ho pot demanar i estic que segur que, si ho aconseguim, entre els dos felicitem les famílies d'haver-ho aconseguit. Si vol treballar, podem fer això. Si vol seguir fent cinisme, pot fer el que està fent fins ara.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor...

Senyories, sí que demane que deixen..., que no interrompen l'orador quan està en l'ús de la paraula.

Passem a la pregunta 597, que formula l'il·lustre diputat Josep Almería al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport.

Senyor Almería... (Remors)

Senyories, demane respecte i silenci per a escoltar l'orador que està en l'ús de la paraula.

Senyor Almería, té vosté la paraula.

El senyor Almería Serrano:

Gràcies, president.

Bona vesprada, conseller.

¿Pot explicar-nos els motius conceptuals i les bases normatives que l'han portat a realitzar una retallada de 764.590,52 euros en la dotació total de la convocatòria de subvencions a escoles de música i de música i dansa, que suposen una minoració del 58,81% d'una esmena pressupostària transaccionada i aprovada pels grups parlamentaris que sustenten al Consell, entre els quals, òbviament, està el seu?

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Almería.

Senyories, demane silenci per a escoltar l'orador que està en l'ús de la paraula; en este cas, el conseller d'Educació, cultura, esports i investigació.

Senyor conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyor diputat.

Em pregunta pels motius conceptuals i les bases normatives. Motius conceptuals no n'hi han. És una obligació que fa el xantatge del senyor Montoro quan ens diu que hem de retallar un pressupost aprovat per estes Corts Valencianes, que sobiranament el poble valencià ha decidit que havíem de representar. Va ser ell el que ens va dir que si no retallàvem al nostre conseller d'hisenda –que està avui ací–, que si no feem un ajust, no enviarien ni el FLA. Directament, no només és que ens infrafinancen, sinó que, a més a més, ens fan xantatge. I és fruit d'això que s'ha hagut de fer algunes retencions en el pressupost que vam aprovar.

Tot i això, m'agradaria aclarir un poc les xifres que vosté ha donat, perquè el cert és que la partida per a les societats musicals o per a esta línia de subvencions, el cert és que tenia 6.800.000 euros, dels quals 58.500 van servir per a pagar quatre de les subvencions que eren del 2015 però es van pagar en el pressupost del 2016 i la resta van ser eixos 706.000 de contenció d'ajust. En total, 6.093.000 són els que ixen a la subvenció, que implica un increment del 13% respecte al 2015. És a dir, més, molt més del que es feia en el 2015 a pesar del xantatge que hi havia fet Montoro. Cosa que demostra, entre altres coses, que és el creiximent més gran que ha hagut en eixa direcció general en este pressupost, cosa que pensem que queda i evidència el que per a nosaltres és una prioritat, i és tractar com pertoca estes federacions de societats musicals, que sabem que fan moltes coses i que prioritzem en la seua despesa (*inintel·ligible*) ... en bona mostra eixa pujada de vora el 13%, a pesar dels xantatges i dels ajustos de Montoro.

Gràcies. (Aplaudiments)